

[Yvonne Herløv Andersen]

ske landbrugsudvalg, og da fik vi nogle klager over den forurening af deres søer, vi foranstaltede, idet de havde været nødt til at komme en hel del kalk i, for ellers blev søerne sure. Ved samme lejlighed klagede vi over Barsebäck. Udviklingen går jo hurtigt: Nu afvikler man jo atomkraft i Sverige, og herhjemme gør man så sandelig noget ved den forurening, som svenskerne dengang klagede over.

Der var en ordfører, der nævnte, man gerne ville have en bred folkelig debat om emnet, og det er sandelig også ønskeligt. Alene det, at man har sat den 5. november af til at beskæftige sig med disse problemer her, synes jeg tyder godt, og den brede folkelige debat kommer nok også.

Men et af problemerne er jo, at det sjældent går rigtig op for almindelige mennesker, hvor slemt det er, før man mærker det på sig selv. Altså før den første smog-alarm lyder, vil man ikke rigtig blive klar over, hvor stort problemet er, selv om man jo med mellemrum i aviserne læser om enkelte elementer inden for forurening og enkelte elementer inden for luftforurening. Herhjemme er vi jo så småt begyndt at få nogle problemer med skovene, og der laves forsøg med, hvordan man kan hindre det, og forsøg med, om det nu også er forsuringen, der har gjort, at skovene i Vestjylland har det så dårligt, som de har det nogle steder.

Så er det blevet nævnt heroppefra, at forureningen er grænseoverskridende. Det er den i sandhed også, når det drejer sig om luftforurening, men det fritager jo ikke Danmark for ansvaret for at gøre noget ved denne del af problemet.

Det var så det, ministeren i sin besvarelse gjorde rede for, altså hvad Danmark har gjort ved det. Der synes jeg nok, der er truffet nogle aftaler og iværksat nogle foranstaltninger, også nogle konkrete initiativer, som vi kan være bekendt.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at CD også ønsker en yderligere optrapning af de tiltag, der er på området for at begrænse luftforureningen. Ikke alene ønsker vi, at vi selv gør det – også med hensyn til kroner og øre til renere teknologi – men vi ønsker også, at Danmark stadig væk lægger pres på de lande, der er omkring os, og de lande, vi i almindelighed samarbejder med, for at få begrænsning af luftforureningen prioriteret højere.

Behnke (FP):

Jeg vil godt starte med en bemærkning til det sidste indlæg fra fru Yvonne Herløv Andersen, hvor hun sagde, at for almindelige mennesker gælder, at de først opdager, hvor galt det er med forureningen, når de mærker det på deres egen krop. Jeg tror nok, mange såkaldt almindelige danskere i de senere år har været en smule frustrerede over, at der fra såkaldte miljøkyndige snart tales om det ene problem og snart tales om det andet problem, og lige så snart problemet ikke længere er i offentlighedens søgelys, er det, som om det er glemt.

Luftforureningen er jo et alvorligt problem; det er ikke mindst et internationalt problem. Mennesker, dyr og planter lider overalt i verden under luftforureningen fra skorstenene, kraftværker, industrier og private boliger. Og tager vi noget så nærliggende som den bygning, vi i øjeblikket opholder os i, så er der heller ingen tvivl om – udvendigt ses det tydeligt – at den igennem årene har været udsat for manganen en påvirkning af forskellige former for forurening.

Men når vi her i Folketinget skal tilrettelægge bekæmpelsen af den eksisterende forurening og ikke mindst tilrettelægge indsatsen således, at vi undgår mere forurening i fremtiden, ja, så er der mange hensyn, man skal tage. Og det er altså ikke brugbar politik, at man går ud og lukker al vores industri, lukker al energiproduktion, blot for at opnå nogle idealistiske mål om en steril natur.

På den anden side set er der selvfølgelig heller ikke nogen, der ønsker os tilbage til 1800-tallets svinende industrialisering. Der er ingen, der ønsker den tilbage. Den balanceakt er det altså dette høje Tings opgave at sørge for kommer til at fungere bedst muligt.

Men desværre er der mange partier, som lader sig udnytte af forskellige former for ekstreme miljøgrupper og organisationer, der ser det som deres i hvert fald officielle mål at kæmpe for et bedre miljø. Men det gælder for mange af de organisationer, der har nogle idealistiske målsætninger om opnåelse af et såkaldt bedre samfund med renere miljø og liflig lærkesang, og hvordan det ellers kan formuleres, at ser man på deres konkrete arbejdsmetoder, ser man på deres egentlige målgrupper og deres faktiske ønsker, så er det desværre en kendsgerning, at en egentlig odelæggelse af det privatka-